

SVATÁ MARKETA Z KORTONY.

Napsala A. Pechmannová,
volně přeložily Školské sestry O. S. F.
na Král. Vinohradech.

Vydáno nákladem Školských sester O. S. F.
na Král. Vinohradech.

Tiskem arcib. knihtiskárny v Praze.

Nihil obstat.

Pragae, 1. Decembris 1919.

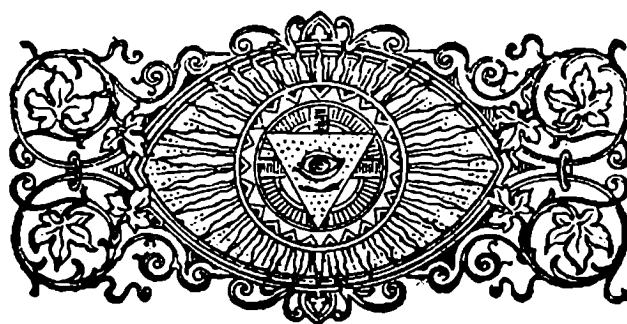
Dr. Carolus Vrátný,
censor.

Imprimatur.

Ab Archiepiscopali Ordinariatu Pragae,
5. Decembris 1919.

Dr. Antonius Podlaha,
vicarius generalis.

No. 17.151.

1. Dětství.

Dvacet let po smrti svatého zakladatele serafínského řádu, Františka z Assisi, narodila se v italské vesnici Laviano v Umbrii dívka, která po těžkých poblouzeních se stala ozdobou třetího jeho řádu. Dodnes stojí ve farním kostele v Pozzuole křtitelnice, jejíž posvátná voda zjednala jí nadpřirozený život milosti. Největším štěstím pro dítě jest, má-li dobré katolické rodiče. A takovými byli rodiče Marketini. Otec, prostý nájemce malé usedlosti, byl sice zaměstnán hospodářstvím, za to matka se snažila ze všech sil, aby vzdělala ducha i srdce své dcery a pronikla je správným smýšlením i cítěním. Hluboká zbožnost ji chránila změkčilosti při výchově dítěte. První slovo, jež pronesly drobné rtíky Marketiny, bylo nejsladší jméno Ježíš a první modlitbou: „Pane Ježíši, prosím Tě za spásu všech, za něž chceš, abych se modlila“ Matku svoji milovala co nejvroucněji jako zbožné, dobře vychované dítě. Rozmary a

svévole, za něž mnohý člověk později těžce pykává, se jí netrpěly. V nezkaleném štěstí plynuly dni bezstarostného jejího mládí. Jsouc živé letory a pro vše dobré vnímavá, snažila se uvést ve skutek všechna poučení a povzbuzení matčina. Avšak brzy zastřely temné mraky slunnou životní dráhu Marketinu. Matka onemocněla a po několika dnech stála sedmi-letá dívka u její rakve. V oněch letech nebývá ještě bolest hluboká — ztráta se dlouho necítí. Ale v srdci Marketině oživovaly znova a znova rysy dobré matky v původní svěžesti. Těžké, trpké to byly hodiny pro ubohé dítě, ale mnohem trudnější ještě nastaly, když po pěti letech se otec po druhé oženil. Na dítě působí sice vždy trapně, zaujme-li místo dobré matky bytost cizí, ale u Markety byla bolest ta dvojnásob oprávněná, neboť otec nebyl při volbě své druhé paní šťasten. Bylať to žena svárlivá, závistivá, která tvrdým, nelaskavým jednáním ztrpčovala při každé příležitosti život nebohé sirotě. Není divu, že takové zacházení naplnilo duši dívčinu vzdorem, stupňujícím se lety až v náruživou nenávisť. Tak se stalo, že srdce Marketino, ačkoli rozkvétala pod slunným nebem italským, kde vše povzbuzuje k veselí, zavřelo se radosti. Jen vzpomínky na dobrou matku, první svaté přijímání a na den, kdy svátostí biřmování byla povýšena za bojovnici Kristovu, byly hvězdami v temných vzpomínkách na mládí. Jistě že si tenkrát činila nejpevnější předsevzetí, že celý život

bude hodnou těchto milostí, ale nepřítel všeho dobra neustal, až se zmocnil její nevinné duše.

2. Devět let ve službě hříchu.

Tehdy ovládaly nevěra s nemravností dvůr císařský, dvory králů i vyšší společenské kruhy. Ani města a dědiny nebyly ušetřeny, i v nich nastoupil život nevázaný. Také Marketě se otevřela v sedmnácti letech brána požitků. Nenalézajíc v kruhu rodinném porozumění ani pokoje, vyhledávala společnost veselých dívek a vrhla se náruživě v proud světských radovánek. Chování její bylo ušlechtilé, spíše aristokratické, z bezvadných antických rysů, zvláště však z oka prozařoval živý duch a ohnivě srdce. Ó, jak právě tehdy potřebovala jemné ruky mateřské, jež by ji bez úrazu provedla nejnebezpečnějším úskalím nevinnosti! Sv. Terezie doznává ve svém vlastním životopisu: „Dá-li se dívka strhnouti pýchou a nemyslí, jak nebezpečný je styk s lidmi, kteří jen marnivost probouzejí a podporují v letech, kdy třeba s největší pečlivostí vzdělávati zahradu srdce a zasaditi v ní zárodky všech ctností, a promarní-li svou lásku a náklonnosti ve víru světských radostí a zábav: pak se uhostí v takto nestřeženém srdci místo čistotné pokory žalostná pýcha. Pýcha předchází pád. A ten bývá tím bližší, když lehkomyšlné výmluvy odnímají duši něžný smysl pro ctnost. Ó, jak je pošetilé uklidňovati se

Marketino první setkání s majitelem vily Palazzi
v Montepulciano.

myšlenkou: Vždyť jsem jen jednou mláda, musím využití jara života, na smutek mám ještě dosti času!“

Sličná Marketa budila všude podiv a kde-koli se objevila, pronásledovaly ji zraky vášnivých mužů. Nezkušená dívka netušila však nebezpečí, kterému se vydává bezstarostnou veselostí a snahou líbiti se, a nebylo nikoho, kdo by ji něžně, láskyplně napomenul, poučil. Macecha nemohla nic dokázati pro hrubé své vystupování a otec málo dbal o cestu, kterou dcera kráčí; v jeho očích byla roztomilým, nevinným dítětem, nestarajícím se o lásku a zalíbení.

Jednoho dne setkala se Marketa s majitelem vily Palazzi v Montepulciano. Svým chováním, krásou a půvabem okouzila jej na první pohled. Šlechtic ten jí lichotil tak dlouho, až s ním navázala důvěrné styky. Aby si ji ještě více naklonil, dával jí skvostné dary a přemlouval ji, aby opustila otcovský dům a přestěhovala se do jeho paláce. Marketa se s počátku sice zdráhala, ne tak z cudné zdržlivosti, jako spíše z bázně před hněvem otcovým. Nedůvěřovala též poctivým úmyslům náhle vzplanuvší lásky mladíkovy. Svůdce seznav její obavy, ujišťoval sedmnáctiletou dívku, že ji pojme za choť, byť i neměla věna. Tvrdil, že krása její jest mu nade všecky statky a vyrovnává i nerovnost stavu.

Nezkušená dívka dlouho nepřemýšlela. Aby ušla nepohodlnému dohledu macechy a mohla

se zaštkvívati v plném lesku, opustila tajně otcovský dům. Za tiché, tmavé noci odvážel ji rytíř o dvanáct mil dále. Téměř nepřekonatelné překážky stavěly se jim v cestu; člun, na němž se chtěli dostat přes bažiny, se převrhl a oběma hrozilo nebezpečí utonutí. Byla to zajisté vhodná příležitost, aby se poznali a vrátili; ale náruživost mladíkova všecko přemohla a ctnost Marketina nebyla dosud bojem zesílena. Snad podlehla dívka spíše nadvládě mužově než vlastní vůli — dala se omámiti leskem bohatství — pravým to opakem prostého, nízkého života v domě otcovském. V Montepulciano se starala jediné o to, aby byla uvedena do bohatých, vznešených kruhů a získala si u všech vážnost a podiv. Avšak přicházely i hodiny, kdy svědomí a všechny ušlechtilejší city se v ní mocně probouzely. Tenkrát pociťovala trapnou prázdnotu, úzkost a bolest. S hrůzou zřela propast, do níž klesla a zoufala nad tím, že by mohla povstati ze svého pádu. Devět let žila takto Marketa v nedovoleném poměru, dala i život dítěti a přece svůdce nesplnil své přípovědi, že ji pojme za choť. Marketa oplývala vším, co bohatství a moc, co láska mužova jen poskytnouti dovede, ale šťastna nebyla. Uprostřed veselých slavností, při skvostných turnajích, při projížďkách na koni, při vítání hostů: všude cítila bolestné ostny nepokojného svědomí. Duch zbožné, čisté matky vystupoval často náhle před jejíma očima i zdálo se jí,

V Petrignanském lese.

že přísně, výstražně, ba hrozivě na ni pohlíží. Ale ještě byla vůle příliš slába, návyk příliš mocný. Tu řízením Božím náhle v jediném hrozném okamžiku povolila železná, hříchem skutá pouta.

3. V lese u Petignano.

Na jaře r. 1273 odcestoval Marketin svůdce na delší dobu. Něžně se s ní rozloučiv dal se s věrným psíkem u Petignano lesem. Sotva že vstoupil do houštiny, přepadl jej ozbrojený muž a vrazil mu dýku do prsou. Přesvědčiv se, že nebyl nikým pozorován, od táhl mrtvolu do hustého křoví a přikryl ji větvemi. Snad by byl zůstal jeho čin dlouho utajen, kdyby věrný psík nebyl svědkem. Jakmile se vrah od mrtvoly vzdálil, ubíhal pes do Montepulciana k vile Palazzi. Kňuče lízal ruku Marketinu, tahal ji za šat, dávaje tak na srozuměnou, aby ho následovala.

Se smutnou předtuchou šla Marketa za bdělým strážcem do lesa. Tam se zvíře postavilo na hromadu větví a žalostně vylo. I poznala, že se neklamala. Chvějíc se na celém těle odstranila několik větví a spatřila zohavenou mrtvolu rytířovu. V obličeji se již zračily známky rozkladu — hmyz konal již rušné dílo. Všecky hrůzy smrti tělesné, ale více ještě duševní vstoupily náhle před oči Marketiny.

V hrozně té chvíli zvolala zoufale: „Kde

Marketin příchod do otcovského domu.

je nyní tvá duše?“ Jako ohnivý šíp vnikla slova ta náhle i do jejího srdce a rázem je úplně změnila. Klnula sice vrahovi, ale mnohem hlouběji ji dojímala vzpomínka na duši společníka jejích hříchů, která beze vší přípravy se musela objeviti před vševědoucím a spravedlivým soudcem. Jaký rozsudek ji stihl? Jaký rozsudek bude jednou i nad ní pronesen?

Při této myšlence ožila náhle stará víra dětství a v slzy bolu se tiše mísily i slzy hluboké, opravdové lítosti. Umínala si pevně, že nastoupí cestu pokání. Vrátivši se do Montepulciana rozdala své skvosty a drahocenná roucha příbuzným zemřelého, oblékla se v hrubý smuteční šat a odcházela chudá z domu, do něhož chudá vstoupila. Za ruku vedla synka, plod hříšného poměru a šla — domů, do svého rodiště.

Věděla předobře, co ji — padlou — i dítě očekává: tvrdý výsměch, pyšné pohrdání. Nad to i ďábel ji pokoušel k malomyslnosti, chtěje se opět zmocniti její duše. Našeptával, aby jen dále kráčela cestou hříchu, cestou radostí a bezstarostného veselí.

Ale Marketa přísahala, že již nikdy nebude dbáti jeho nášeptů a nelekajíc se pokoření klekla před otcem a s pláčem žalovala své poblouzení. Otec dojat tak upřímnou lítostí byl by ji rád u sebe ponechal, ale macecha, jež nikdy necítila s Marketou, tvrdě ji odehnala vyhrožujíc, že odejde z domu, zůstane-li v něm dcera.

Jako meč pronikla slova ta srdce Marketino. Kam nyní s dítětem bez peněz, bez útěchy a rady? Mlčky kráčela s chlapcem zahradou, vyhnána z domova, opuštěna od otce, jenž neměl dosti ráznosti, aby se ženě opřel. Přemčzena bolem usedla pod fíkem a přemýšlela o smutné své budoucnosti.

Tu se k ní znovu přiblížil zloduch dorážeje: „Vrať se, vrať se k světským radostem! Jsi ještě tak mladá, snadno uchvátíš svými vnadami muže, jenž si tě bude vážit; nemusíš si činiti výčitek, neboť rodiče tě zapudili.“

Jen okamžik naslouchala Marketa tomuto pokušení. Pak se rázem vzchopila a pravila sama k sobě: „Dlouho jsi již rmoutila svého Stvořitele a stavěla se proti Vykupiteli, který tě za cenu krve své získal. Je čas, abys usmířila své přestupky.“

Tato chvíle, kdy i přes vyhrůžky nesmiřitelné macechy, přes úzkost srdce, rovnající se mučednictví, i přes klamné nášepty ducha temnoty se velkomyslně rozhodla nastoupiti cestu pokání, je nejpoučnější v celém jejím životě. Nepřemáhaná náruživost nutně vede k pádu a k neštěstí, spojenému se strašlivou výčitkou: „V lásce jsi následovala jen rozmarů svého srdce a tím jsi ztratila klíč ke všem pokladům duchovním i k věčné spáse.“ Když však zbloudilá duše povrhne světem se všemi jeho smyslnými rozkošemi a dobrovolně se rozhodne pro pokání, osvíjí ji poslední hvězda — naděje ve všeslitovnou lásku Boží.

Bůh, jenž se nedá nikdy velikomyslností předčítí, pokynul ihned Marketě, aby šla do Kortony a svěřila se vedení otců františkánů. Bez váhání chvátala s osmiletým synkem přes hory k naznačenému místu.

4. Na prahu nového života.

Čím blíže přicházela Marketa ke Kortoně, tím větší úzkost pociťovala. Nezaleknou se zbožní řeholníci tak veliké hříšnice? Nemá na čele znamení hanby, které zraky všech od ní odvrátí?

Avšak chtěla činiti pokání, proto zmužile vpřed? Šla přímo ke klášteru Menších bratří, v němž panoval duch sv. Františka. S nadšením vpravdě apoštolským pracovali bratří zvláště o rozšíření a vnitřním rozkvětu třetího řádu. Ne zbraní, ne nadšenými řečmi, ale příkladem hrdinských skutků pokání podmaňovali hříšný svět. Nezištná jejich práce se líbila tomu, jenž užívá všeho k naší spáse a proto za odměnu odkázal Marketu k nim.

Na cestě ke kostelu potkala dvě vznešené paní, které vidouce ji tak sklíčenou, tázaly se jí s vřelou účastí, proč je smutna. Pokorně líčila Marketa šlechticnám své poblouzení, vyhnání z domu otcovského i hlas Boží, aby šla do Kortony. Ušlechtilé dámy vyslechly klidně a soucitně její vyznání, nabídly jí přístřeší ve svém domě a slíbily, že se postarají o jejího syna.

Když dobrotivá Boží Prozřetelnost uklidnila Marketu vzhledem k časným věcem, zmocnila se jí opět malomyslnost při vzpomínce, že má zjevití ubohý stav duše své zástupci Božímu. Avšak ne trýzeň, nýbrž nevýslovné štěstí skýtá sv. zpověď duši obtíženému vinami. Bůh, stvořitel a nejlepší znatel srdce lidského, ustanovil, aby vložilo všecky je tížící hříchy do srdce kněze k mlčení zavázaného, jemuž dal moc svazovati a rozsvazovati. Takové srdce našla Marketa v P. Giuntovi Bevegnati, cti-hodném muži, plném opravdovosti a moudrosti ve vedení duší.

Jako Marketina předchůdkyně Magdalena, slzami smáčeje nohy Spasitelovy dožadovala se odpuštění, tak i Marketa se slzami zahábení a lítosti poklekla k nohám toho, jenž u ní místo Božského Mistra zastupoval. Pán Ježíš odpustil hříšnici z Judeje, poněvadž mnoho milovala, P. Giunta ujišťoval kající před sebou klečící, že Bůh nechce smrti hříšnickovy, že milosrdenství dobrého Pastýře nezná mezí a že lítost i láska otvírá i největším provinilcům opět otcovské srdce Boží.

Když pozvedl kněz ruku a vyřkl: „Ego te absolvo“, rozhostil se blažený mír v duši Marketině, pokoj, jehož svět dáti nemůže. Jako znovustvořena stála na prahu nového života. A poněvadž tělo bylo původcem a spoluvinníkem jejich hříchů, rozhodla se, že na něm bude mstít zneuctěnou Boží spravedlnost přísným, kajícím životem.

Za vzor si vyvolila sv. Maří Magdalenu, za patrona sv. Františka a za stálého vůdce zbožného a horlivého P. Giuntu.

Jako sv. Augustin naříkala si také Marketa: „Ó věčně stará a věčně nová Kráso, jak pozdě jsem Tě poznala, jak pozdě jsem si Tě zamilovala!“ A se sv. Bernardem, jenž nevinný život spojoval s nejpřísnější kajícností, volávala plna lítosti: „Přijmi, ó Bože můj, zbytek mého života; kéž vroucí touha Tebe oslaviti zvýší jeho cenu v očích Tvých! Kéž jen Tobě náležím! Prosím, zapřisahám Tě, nezavrhni zkroušeného, pokorného srdce mého pro čas ztracený!“

Na perutech poslušnosti a umrtvování počala Marketa svůj let k výšinám dokonalosti. Aby úplně zapomněla na minulost a všelikým nevhodným řečem se vyhnula, zapověděla svému synu mluvit v její přítomnosti o Montepulcianu a majiteli vily Palazzi a rozmlouvala s ním jen o Bohu a Božských věcech. Aby se snáze uchránila nových pokušení ke hříchu, ostříhala si vlasy a snažila se odstraniti jemnost své pleti. Aby odčinila dřívější rozmařilost v jídle, pití a oděvu, požívala jen chleba, vody, zeleniny a ovoce a nosila drsný, kající šat na holém těle. Velmi často se též bičovala. Prahla přímo po skutcích pokání a toužila po trnech utrpení více než jiné dívky po růžích radosti.

Byla na sebe krutou, že ji zpovědník musil mírniti. „Otče můj“, odpovídala v takových

chvilích, „nemohu uzavřítí příměří mezi tělem a duší. Dovolte mi s ním zacházeti jako s nemiřitelným odpůrcem, nepopřávejte sluchu jeho předstírání. Když v požiticích hýřilo, ne-naříkalo. Ó tělo, žes mi nepomohlo svému Bohu a Stvořiteli sloužiti, že se nesnažíš dávat mu dostiučinění, když jsi bylo spoluvinným při přestupování Jeho zákona. Nenamítej ničeho, nereptej! Dříve jsi mne ty přemohlo, nyní musím přemoci já tebe!“ Cítala-li se ráno vyčerpana, dostalo se jí zvláštní vnitřní posily, s níž slabost statečně přemáhala.

Z toho poznal P. Bevegnaťi, že Marketa jedná při svých přísnostech dle vůle Boží a nebránil jí v tom. Přece jí však přísně zakázal zhyzditi si obličej břitvou, což, puzena láskou a lítostí, chtěla provésti. Při každé příležitosti jí zdůrazňoval, že dobré zůstává jen potud dobrým, pokud se dbá pravé míry.

Marketa se cvičila nejen v zevnějším umrtvování, nýbrž v pokorném vědomí své hříšnosti si přála, aby i od lidí byla zneuznávána a v prach zašlapána. Nejmilejším byl jí titul „veliká hříšnice“. Předsevzala si též, že půjde do Montepulciana, aby na místě, kde devět let hříšným životem dávala pohoršení, veřejně se kála. Umínala si, že se obleče v cáry, bosa a s provazem na krku se dá voditi ulicemi s vyvoláváním: „Hleďte nešťastnou hříšnici, která marnivostí, pýchou a pohoršlivým životem mnoho duší v tomto městě svedla ke zlému!“ Za pomatenou chtěla býti pokládána

a posmívána od bývalých druhů a družek. Z lásky ke Kristu chtěla všecku potupu radostně snášeti.

P. Giunta se sice podivil takové zmužilosti, ale snažil se Marketu přesvědčiti, že Bůh přijme dobrou vůli její za skutek a že nad to ještě získá zásluhu poslušnosti, zřekne-li se tohoto pokoření. Jsouc poslušna duchovního vůdce, podrobila se, vyprosila si však přece, aby směla činiti veřejné pokání v kostele svého rodiště.

Příští neděli pospíchala do Laviano. Po službách Božích si otočila provaz okolo krku jako zločinec, vrhla se k nohám vznešené paní Mantenessy a hořce plačíc prosila za odpuštění, že dobrých jejích napomenutí málo dbala a tak strašné pohoršení dala. Všichni přítomní plakali pohnutím nad takovým pokořením, nejvíce paní Mantenessa. S radostí odpustila a povzbuzovala Marketu, aby své pochybení, jak jí možno, napravila. Pak ji uvedla do svého domu a vzdělala se velmi jejími řeči. Na její podnět poprosila později i o přijetí do třetího řádu sv. Františka.

Ale přes všechny kající skutky třásla se Marketa stále při vzpomínce na dřívější hříchy a tázala se těch, kdož ji navštěvovali: „Myslíte, že mně, ubohé hříšnici, Bůh odpustil?“ Pak jako by ortel smrti měl býti nad ní vyřčen, sklopila hlavu a očekávala odpověď.

Čím více se prohluboval její duchovní život, tím jasněji poznávala velebnost Boží i velikost

hříchu. Tak tomu bývá v životě světců. Čím dále od Boha zašli, tím vroucněji se pak k němu vinou a Bůh dojat touto vroucností úplně se jim dává, jak Syn jeho za svého pozemského života slíbil: „Kdo mne miluje, tomu se zjevím“ (Jan 14, 21.)

S kajícími skutky spojovala Marketa velmi činný život. Nechtěla býti na obtíž svým dobrodincům a aby si něco vydělala, tkala sukno i plátno a pomáhala v mnohých rodinách. Často byla prací zevně vysílena, v nitru však nevýslovně šťastna, šťastnější než při skvělých slavnostech v Montepulciano. Skrýváť drsná skořápka obětí nevýslovnou rozkoš, jejíž jediná kapka je drahocennější než všechny radosti, kterých skýtá svět.

Vskutku, zázračné jsou účinky pokání. Jako tenkrát u farisea naplnila Magdalena vůni masti všecken dům, tak zaplavila o třináct set let později vůně ctností Marketiných Toskánu. Kajícnice ty jsou si opravdu nápadně podobny. Kolébka jedné stála sice na dalekém východě na nivách palestinských, rodištěm druhé jest malá toskánská vesnice, a každá z nich nese ráz svého národa. Obě jsou však sličné, bohatě nadané, mají silnou vůli, velké je jejich poznání i nevysychající lítost, stejně velkou láskou planou po svém obrácení. Obě následovaly dobrovolně lákání klamného světa, ale osvíceny milostí přetrhly rázem těžká pouta hříchu a oddaly se slitovné lásce Boží.

Když jednoho dne Marketa žasla nad milostí jí, ubohé hříšnici prokázanou, pravil k ní Pán: „Pomni, že své dary rozdílím, jak, kdy a komu chci. Zapomnělas na Magdalenu, Matouše celníka, jehož jsem za apoštola vyvolil, na lotra, jemuž jsem ráj zaslíbil? Ano, oděl jsem tě od hlavy až k patě královským pláštěm své milosti.“

Je-li již obrácení hříšnice vzácným dílem, ano zázrakem Božího milosrdenství, jsou důsledky jeho často ještě podivuhodnější; mám totiž na mysli úctu, které může po svém obrácení požívat i bytost, která pozbyla hříchem své důstojnosti. Marii Magdalenu vidíme hned v kruhu žen, jež provázejí Spasitele, ano smí státi bez ostychu na Kalvarii vedle Marie, Královny panen, nejčistší mezi čistými. I Marketa byla velmi vážena od prostých i vznešených paní kortonských a častěji požadována za kmotru pro jejich dítky. Žádná pozemská moc není s to zjednat kleslým takové úcty. To je předností pouze katolické církve, jež zaručivši jim odpuštění od Boha, přetvořuje je v nadšené učednice Páně.

Marketino zbloudění a navrácení se k Bohu potvrzuje výrok sv. Pavla, jež zaznamenal v listě k Římanům pro útěchu všech kajících: „Kde se rozhojnil hřích, tu se více rozhojnila milost.“ (5, 20.) Marketa náleží k těm, jimž z Božího milosrdenství bylo uděleno hojně milostí.

5. Do třetího řádu. Cela ve světě.

Nikdo neznal zkázy své doby lépe než sv. František, nikdo se také neuchopil účinnějších prostředků, aby ji napravil. Učinil tak trojím křížovým tažením, trojím apoštolátem. Náboženské vlašnosti čelil apoštolátem slova — řádem Menších bratří, apoštolát modlitby a pokání za pohoršení mocných a hříchy lidu odevzdal řádu sv. Kláry z Assisi. Terciáři, žijící ve všech stavech ve světě, měli býti protiváhou mravní nevázanosti a bludařství. Cíl všech těchto řádů byl jediný: zachování a obnovení katolického života. Třetím řádem chtěl serafický patriarcha vštípiti náboženský život s řeholními ctnostmi domácímú krbu a ukázati, že lze každou světnici v celu, každý dům v poustevnu přeměnit.

Od té doby se již na tisíce lidí v tomto řádě posvětilo a když vzpomeneme na sv. Ludvíka, krále francouzského a na sv. Alžbětu Durinskou, musíme si velmi vážiti toho, že jsme byli nebo budeme přijati v zástup těchto bojovníků.

Tak smýšlela i Marketa a s pokornou trpělivostí se podvolila zkouškám, uloženým jí od Menších bratří, dříve než splnili její přání a oděli ji hábitem. Spatřovalať ve třetím řádě bojiště, na němž zdolá duše její zlé náklonnosti a nebe uchvátí. Tři roky čekala, než byla přijata, neboť pohoršení, jež dala v Montepulcianu, byla dosud v živé paměti. Času

toho používala Marketa k přípravě na milost toužebně očekávanou, ve které spatřovala druhý křest.

Konečně na jaře r. 1276 učinila poslední pokus. Jednoho dne zrána spěchala do kláštera Menších bratří a odůvodňovala prosbu svoji těmito vroucími slovy: „Miluji Boha tak velice, že nedávám již stvoření před Ním přednost a nelekám se žádného pokušení. Oškličím si svět a odtrhla jsem se od společnosti, v níž jsem žila; od nynějška bude život můj ustavičným pokáním.“

K nevyličitelné radosti Marketině splněno bylo horoucí její přání. Ihned se odebrala do kostela, přistoupila ke stupňům oltářním a chvějíc se posvátnou bází obdržela z rukou P. Reinalda, kustoda z Arezzo, posvátné odznaky třetího řádu: hnědý hábit, cingulum a závoj.

S vroucí láskou se zasvětila Bohu navždy, jsouc jako znovuzrozena. Při onom svatém obřadu stkvěl se obličej Marketin dle sdělení životopiscova neobyčejnou radostí a srdce její plálo žářem Boží lásky. Chápalať jasně význam tohoto dne — zasnoubení totiž s nebeským Chotěm.

Spojení mezi Stvořitelem a tvorem bylo potvrzeno, svatý svazek jediné ku prospěchu Marketině byl uzavřen. Od té chvíle nebyla již hříšnicí, považovala se za nejprostší služku Páně, a nejušlechtilejší, nejsvětější city, jichž schopno srdce lidské, prochvívaly srdcem

jejím posledních dvacet let života: láska k vtělenému Slovu, láska k církvi a serafínskému řádu sv. Františka. Byvši připojena k vyvolenému sboru jeho dítek, které se horlivě ujímají všude svatých práv Božích, poznávala, že i pro ni tím nastávají zvláštní povinnosti. I učinila tři hrdinná předsevzetí, totiž že bude žítí příště jen od almužen, že zdvojnásobí umrtvování a že bude bydlet v prosté a co nejmenší světnici. P. Giunta, duchovní její vůdce, pozoruje na Marketě stále patrnější známky zvláštního vyvolení, dal jí k tomu svolení. Na to si vyprosila kajícnice odlehlou, nepatrnou komůrku blíže obydlí svých dobroditelek.

Tuto jizbu jmenovala svojí celou, v ní žila jako řeholnice, plně svědomitě všechny předpisy pravidel. Avšak i v odloučenosti musela bojovat jednak proti smyslým žádostem, jednak proti pokušením ďábelským. Ale jako všichni svatí, uznávala i ona bezmocnost svou v boji proti sobě samé a chápala se s důvěrou zbraní Božským Spasitelem doporučených — bdělosti a modlitby.

Každého jitra spěchávala časně ráno do františkánského kostela, vyhledala si skryté místo, aby byla sama se svým Bohem. Pak se učila rozjímati ve škole serafa alvernského z knihy, které on tak dobře rozuměl, kterou tak dobře ocenil a již nade vše si vážil. Kniha tato je Ukřižovaný Ježíš — a sepsána je ve všech řečech, nebo lépe ještě — jedinou,

všem srozumitelnou řečí srdce. Ona je zároveň plností Božské lásky, i zrcadlem hrozného lidské zloby.

6. Marketina horlivost v modlitbě.

Pokání bez modlitby je tělem bez duše, trýzněním bez prospěchu, prací beze mzdy. Modlitba — toto pozdvižení mysli k Bohu, je duchem pravé kajícího. Kdo není horlivý v modlitbě, nedovede se přemáhati a neobstojí v pokušeních. Mluví Bůh ústy proroka Zachariáše: „Obraťte se ke mně a já se obrátím k vám.“ (1, 3.)

Od prvního okamžiku svého nového života přimkla se Marketa nerozděleným srdcem k Pánu a již se od Něho neodloučila. Čím lépe Boha poznávala, tím více se odlučovala od světa a vroucněji a důvěrněji s Bohem obcovala. On sám jí při tom pomáhal, povzbuzoval ji a cestu ukazoval a když světské starosti srdce její zneklidňovaly, opět vše do pořádku dokonalého života modlitby uváděl.

Jednoho dne cítila Marketa neobyčejnou vyprahlost v duši. Vzdechajíc obracela se vroucně k Pánu a ten jí napomenul: „Hledala jsi mne na zemi pozemskými myšlenkami. Budeš-li mne však jako v nebi přítomného vzývati pamatujíc nebeských statků, okusíš též nebeských sladkostí. Oduč se ještě více od světa, jenž brání kráčet v přítomnosti Boží!“

Marketa doznala svému Bohu: „Odloučila jsem se ovšem od světa, ale nesloužím ti ještě tak, jak bych měla.“ Božský Spasitel pokračoval: „I když v modlitbě bojuješ s tím neb oním pokušením proti počestnosti, je přece cesta pokušení jistější než obcování s lidmi světskými. V oněch pokušeních se bojem očistíš, ale při představách a vzpomínkách na pozemské věci je srdce tvé zdržováno příliš mnoha záležitostmi a nemůže se mnou důvěrně obcovati.“

Takto Bohem vedená zakoušela denně častěji, jak dobrý je Pán k těm, kteří ho v modlitbě hledají a to ji mocně povzbuzovalo, aby Bohu jedinému náležela a s ním se úplně sjednotila. Spatřovala však také stále jasněji vznešený cíl, k němuž člověk vůbec a ona zvláště je povolána; v téže míře viděla, jak ještě mnoho se jí nedostává, aby byla křesťansky dokonalou. Poznávala, že je vskutku „malou chudobou“, jak ji Božský Spasitel při jedné důvěrné rozmluvě nazval. Od té doby prosívala vroucně, aby ji přijal za dceru. Na otázku, kdy se již bude směti nazvati jeho dcerou, obdržela odpověď: „Ještě ne, neboť jsi dosud dcerou hříchu. Očistíš-li se však dokonale zpovědí celého života, přijmu tě za dceru.“ Na tato přísná slova odvětila Marketa: „Ó Pane Ježíši Kriste, pravé světlo, jenž zaplašuješ temnosti, vše prohlédáš a nic tobě není tajno, ukaž mi všechny hříchy a chyby, abych se z nich dokonale vyznala a

očištěna zasloužila si z tvého milosrdenství názvu dcery tvé.“

V téže chvíli poznala náhle v Božském světle i nejmenší chyby své a vykonala pak ještě jednou úplnou životní zpověď.

Od té chvíle osvěcoval ji Pán víc a více, a anděl strážný ji potěšil osobní přítomností a zvěstoval jí, že přišel, aby připravil srdce její za příbytek věčného Boha. Následujíc ve všem věrně hlasu Božího, nabyla přesvědčení, že častá a vroucí modlitba je pro nás ubohé smrtelníky bezprostřední službou Boží a nejúčinnějším prostředkem k získání jeho darů a lásky. Zajisté král dobrotivě přijme, když mu ke cti chudí lidé ze všech sil hrají dostaveníčko, byť i mnohé tóny klarinetu vázly, trubka někdy přeskočila, a hudebník s velkými puklicemi přehorlivě do nich bušil domnívaje se, že nástroj jeho má hlavní úlohu. I když bude hudba králi asi tak příjemná, jako kdyby naslouchal žabímu koncertu, přece ocení dobrou vůli, zapomene všech nedostatků a promluví k dobrým těm lidem: „Dobře jste to provedli, potěšilo mne to velice!“ Právě tak slyší a vyslychá Král nebes a země mnohé modlitbové serenády, jež doléhají k branám nebeským. Vyslyší je, i když pozemští ti hudebníci jen jeden kus znají: „Otče náš“ a i toho dobře nechápu. Nakloní modlitbě té již proto ucha svého, že jí lidi naučil jeho milý Syn. Na lidech pak jest, aby měli vůli Boha ctíti, neboť pak přehlíží nedostatky, za-

viněné jejich slabostí. Jen když někdo vůbec nemá ducha modlitby a něco ze zvyku odříkává, nebo dokonce z pokrytectví, pro lidi, bez nejmenší námahy a bez úmyslu Boha ctíti: je modlitba taková urážkou Boží. A že takových prosebníků nevyslyší, nýbrž je odežene, je samozřejmo. (Z P. Rainera „Života bl. Jana z Alverny“.)

Vším právem ocenil starý poustevník egyptský, sv. Nilus, důležitost modlitby slovy: „Modlitba je matka všech ctností, neboť ona nejen očisťuje a posiluje, nýbrž i sluneční jas dává duším, jež ji pozorně a vroucně konají.

7. Pokora a její odměna.

Čím výše se svatí povznášeli k Bohu, tím hlouběji se nořili ve vlastní nic, tím více se pokořovali. Chválili se ctností některého křesťana a kdekdo oslněn jejich krásou nad nimi žasne, zdrží se moudrý na tak dlouho úsudku, až mezi nimi nalezne tu, jež má název pokora.

U Markety září tato ctnost velmi jasně. Neobyčejně skromně o sobě smýšlela, všem počtám se vyhýbala a považujíc se za nádobu zavržení, za nejnižší bytost, jež není hodna slouiti tvorem Božím, dávala každému v srdci i zjevně přednost.

Pokora — základní rys jejího života — dodávala všemu jejímu konání pečeť Božského i lidského zalíbení. V zevnějším chování byla

velmi zdržlivá a skromná; bděla úzkostlivě nad smysly, hovořila s rozvahou a ničím nepozbyla klidu srdce.

Zdaleka přicházeli k ní lidé a prosili jí jako osobu osvědčené svatosti, aby jim nebo jejich domácím vyprosila ulehčení neb osvození od rozličných svízelnů a těžkostí. V důvěře své se chtěli spokojiti třeba jen skládáním rukou jejích. Odpověď, kterou jim dávala, je krásným důkazem její hluboké pokory: „Jsem přesvědčena, že kdybych já — ubohé stvoření, udělala nad vámi kříž, jak si přejete, zvětšilo by se ještě pro mé mnohé hříchy vaše neštěstí.“

Satan, jemuž je pokora solí v očích, představoval jí jednou v noci, že lidé ze všech končin přicházejí, pomoc a útěchu u ní hledají i nalézají a že ji očekává v nebi nevýslovná odměna. Tu se chopila Marketa silné své zbraně — pokory, a počala hlasitě vyznávati minulé své hříchy, což ďábla tak zahambilo, že se dal na útěk.

Jedno pokoření nebylo jí však dovoleno. Domnívala se, že nemá ctností a necítíc vnitřní útěchy, neodvážila se přistupovati k sv. přijímání. Ale zpovědník jí to přikázal jménem poslušnosti, a hle, všecken smutek srdce se přeměnil v nejsladší radosti.

K stolu Páně se vždy přibližovala s velikou bázni. V pátek si však chtěla učiniti újmu od nebeského Pokrmu, neboť v ten den vzpomínala zvlášť na hříchy minulého života, jimiž

se stala předmětem ošklivosti v očích Božích. Tím překonán dodával jí Božský Spasitel zmužilosti: „Neboj se přistupovati denně k sv. přijímání, jen mi připrav pokorou a zbožností odpočinek ve své duši!“

Těžko vypsati dopodrobna, jak rozličným způsobem Bůh tuto pokornou duši vyznamenával a milostí zahrnoval a právě nejvíce v tom čase a na tom místě, kde přestála těžká ať vnější, ať vnitřní pokoření.

8. Láska k bližnímu.

Zkušebním kamenem pravé zbožnosti je naše chování k bližnímu. Vůle Boží jest, abychom bližního milovali a také skutky to dokazovali. Tak učí sv. Pavel, že poddaní mají Bohu sloužiti ve svých pánech a páni jejich opět mají býti pamětlivi, že Pán jejich jest v nebesích a není u něho přijímání osob. Učedník lásky — Jan — dosvědčuje v listě k prvním křesťanským obcím, že láska k Bohu a láska k bližnímu jsou nerozlučné a navzájem na sobě se zakládají, takže kdo by říkal, že miluje Boha a nemiloval by bližního, jest lhář. V lásce k bližnímu musíme se cvičiti celý život: „Toto přikázání“, poznamenává sv. Jan, „máme od Boha, aby kdo miluje Boha, miloval též bližního svého.“ (Jan 4, 21.) Sv. František Saleský píše: „V lásce k bližnímu se cvičíme, když mu všecko dobré přejeme, při příležitosti mu blahovůli skutkem projevu-

jeme a všechny k tomu vedeme, jenž jest vši lásky hoden. Nic není tak božské, jako chtíti všem dobře činiti.“

Od okamžiku, kdy v Marketě zvítězila milost, osvědčovala lásku k bližnímu hrdinským způsobem. Dříve si vážila jen sebe a těch, kteří jí lichotili, nyní však milovala všechny srdečně pro Boha, jsouc stále ochotna jim pomáhati. Na prvním místě milovala ty, kteří jí život dali, rodiče, ačkoli ji zapudili. Milovala své dítě, jež jí Bůh naživu zachoval, bohabojně je vychovávajíc. Dnem i nocí se namáhala, aby mu opatřila věci k životu potřebné. Obzvláště veliká byla Marketina něžnost a obětavost ke všem trpícím. Jakmile mohla něčeho pohřešovati, darovala to chudým s takovou srdečností, že její slova často více potěšila než dar sám.

Poněvadž Marketa spatřovala ve všech lidech Boha, nebylo jí zatěžko milovati i nepřátele. Jistá žena ji velice pomlouvala a lásku její k chudým ve zlé vykládala. Zbožná trpitelka daleka toho, aby se hněvala, poslala jí sukni a pokrm se vzkazem, aby přijala tyto dary jako úrok z jistiny, kterou jí už dávno dluhuje.

Čím to, že srdce Marketino vzplálo tak velikou láskou k bližnímu? Životopisec její vypravuje, jak jednoho dne vzpomínajíc poklesků mládí a zázračného slitování Božího, obrátila se k Božskému Spasiteli se slovy: „Ó Pane, jak je to možno, že jsi shlédl na

mne, jež jsem před tebou jen bláto a prach?“ Na to odvětil Pán: „Hledal jsem v hlubinách tohoto světa a vyvolil jsem tebe, poněvadž rád vyvyšuji pokorné, ospravedlňuji kající a cti dovávám povrženým.“ A když se Marketa tázala, kterak si této přízně zasloužila, pravil: „Ustanovil jsem tě, abys byla udicí na hříšníky, světlem všem, kteří ve tmách a stínu smrti sedí. Chci, aby se příkladem tvého obrácení zmužili a k Bohu se vrátili. Tvůj život má hlásati příštím věkům, že náruč mého milosrdenství je stále otevřena každé duši ztracené, jež se zkroušeně a upřímně ke mně obrátí.“ Kéž tato Božská slova přesvědčí i nás o nutnosti pravé křesťanské lásky. Ona způsobila v kajícnici stálý vzrůst ve svatosti, takže přímo běžela na příkré cestě dokonalosti.

9. Pokušení.

Bůh dovoluje, aby duchové temnosti pokoušeli duši, s níž důvěrně obcuje. Tvrdé to zajisté řízení, ale velmi moudré. Pán poskytuje jí tak příležitosti k ustavičnému zápasu, jímž se srdce lidské očišťuje a nabývá opět rovnováhy, která hříchem byla porušena. Ale prozřetelnost Boží nepřenechává duši vzteku krutého nepřítel, určuje mu hranice, k nimž se smí odvážiti a dává duši potřebnou sílu a milost, aby zvítězila. Povzbuzujeť právě tím k horlivému cvičení ve ctnostech, zvláště v oněch, které pokušitel napadá. Nesčetné

milosti stojí tu proti mnohým pokušením. „Komu je mnoho dáno, od toho bude mnoho žádáno.“ Tak tomu jest i v životě Marketině. Bezprostředně po nebeských útěchách bývala napadána zlým duchem, jenž používal všeho, aby ji zviklal a pod panství světa, to jest ve svou vládu, dostal. Byla-li vysílena modlitbou, pláčem, bděním a posty, zjevil se jí v podobě anděla světla, předváděl jí rozdíl mezi hodinami plnými požitků ve vile Palazzi a mezi nynějším strádáním, našeptával jí, že není možno, aby vytrvala v tak obtížném životě, ba že by se tím mohla i Bohu znelíbiti, poněvadž přísnými kajícími skutky podceňuje jeho milosrdenství. „Mlč, satane“, volávala Marketa, „dokaž, čím je tobě, vrahovi od počátku, lidstvo zavázáno? Tys ho nestvořil, tys ho nevykoupil, ty chceš jen jeho záhubu. Na naši lásku má jediný Bůh nárok. Jen on oslavuje své věrné sluhy, on je pánem, on mne naučil pravidlům pokání, on nám, dětem Eviným, slíbil nepomíjející blaženost, když na této cestě vytrváme. Ti však, kteří uposlechnou tvých nášeptů, budou po celý život trápeni výčitkami svědomí a nakonec věčně zavrženi.“

Když zlý nepřítel pozoroval, že s takovými pokušeními ničeho nedocílí, poněvadž Marketa byla pevně odhodlána vytrvati v přísném životě, dorážel na ni pýchou. Představoval jí, že je duší velmi obdařenou milostmi. Celý svět přijde k její cele a užasne, jak velké

svatosti dostoupila a bude se podívat osvícením jí od Boha uděleným. Líčil jí též zářný příklad, který dává celému světu. Těmito myšlenkami přepadl Marketu v noci. A co učinila? Neustala sice nikdy v modlitbě pro pokušení, ale aby ducha pýchy zahanbila, vstala, vystoupila na střechu, jež je v Itálii plochá a volala: „Ó lidé z Kortony, vstaňte, kamenujte mne a jako hříšníci, jež tolik pohoršení dala, z města mne vyžeňte!“ Pak se vyznávala veřejně z minulých hříchů a chyb, jež ji nejvíce zahanbovaly. Občané, kteří se zatím shromáždili, vzdělali se její pokorou a umiňovali si, že se polepší. Takto byl duch lži zahanben a zahnán.

Konečně šel pokušitel tak daleko, že Marketě našeptával: „Mýlíš se. Ne od Boha, nýbrž ode mne byly sladké útěchy, jichž jsi právě zakoušela.“ Tato lstivá smělost vzbudila v její duši velké obavy, není-li přece jen obětí ďábelského klamu. Jako jedovatý šíp vzezela tato pochybnost v jejím srdci a poněvadž nemohla nabýti klidu, svěřila vše svému zpovědníkovi. Ten jí nařídil, kdyby se něco podobného opakovalo, aby se zeptala ve jménu Ježíše Krista, kdo jest, jenž k ní mluví.

Bylo to v neděli po svátku sv. Tří Králů, když Marketa zaslechla v noci hlas odlišný od hlasu lidského. Poznamenala se zbožně křížem a zvolala: „Jsi-li duch temnosti, jenž jsi se proměnil v anděla světla, poroučím ti ve jménu Ježíše Krista: Vzdal se!“ Hlas

odpověděl: „Neboj se, jsem tvůj Pán a Vykupitel, narozený z Královny panen, uctěný od králů a obětovaný na Kalvarii. Budu stálou tvojí podporou v boji proti duchu temnosti. On — lhář od počátku — ti našeptával, že je původcem tvých duchovních útěch. Avšak jen já mohu vniknouti do nitra tvé duše a obohatiti ji nebeskými poklady.“

V té chvíli osvítily paprsky Božské milosti jejího ducha, temnosti pominuly a trapné pochybnosti ustoupily nebeskému pokoji, provázenému nevýslovnou radostí. Taková asi byla radost apoštolů, když se jim Ježíš, jejich Pán a Mistr ukázal po zmrtvýchvstání jako vítěz nad smrtí a peklem a je pozdravil slovy: „Pokoj vám“.

10. Zázračný krucifix. Marketa ujištěna, že jí vše odpuštěno.

Marketa klečela jak obyčejně před křížem, jenž byl v kostele sv. Františka zvláště uctíván a nyní zdobí mramorový chrám sv. Markety. Hleděla upřeně na Kristovu tvář i zdálo se jí, že Ukřižovaný patří na ni s větší láskou než jindy. Dojata a v slzách se rozplývajíc vzdychala: „Pane a Bože můj, jenž jsi tolik pro mne trpěl, odpustils mi?“ Pak se ponořila celou duší do řan Kristových, jako by z nich chtěla vyčísti rozhodnou odpověď. Konečně zaznělo se rtů Spasitelových: „Co chceš, má ubohá hříšnice?“ „Pane Ježíši“, odpově-

Sv. Marketa před zázračným křížem.

děla Marketa ihned, „hledám jen tebe a nechci jiného než tebe.“ To byl výkřik lásky, na který opět láska odpověděla. Když nastalo ticho a Marketa uvažovala velebnost a svatost toho, jenž k ní promluvil, zachvěla se pro svou smělost, sklonila hlavu až k zemi a pokračovala v modlitbě. Opět a opět zaznívala v nitru pokorné terciářky slova „má ubohá hříšnice“, stále o nich přemýšlela a ptala se sebe samé: „Odpustil jsi mi, Bože?“ V tomto nepokoji se obrátila k sv. Františkovi. Zapřísahala ho, aby se jí zastal u nejvyššího soudce a vymohl jí úplného odpuštění. A skutečně! Důvěrná její prosba nebyla zklamána. Několik dní na to po sv. přijímání zaslechla Marketa hlas, jenž jí vybavil všechny události jejího života a na to jí šeptal: „Věz, Syn věčného Otce a tvůj Vykupitel pro tebe ukřižovaný, odpustil ti všechny hříchy, jichž jsi se až dosud dopustila.“ Tu se nemohla šťastná ta duše zdržeti a zvolala: „Buď navždy pochválen, ó Pane, věčný, všemocný velebněže! Ó kůrové andělští, nebesa, země a moře, chvalte a velejte se mnou nesmírnou lásku Jeho k ubohé hříšnici, již si tak málo zasloužila.

Neměla dosti slov, aby vyjádřila své díky. Přála si, aby mohla každý lístek stromu, každé polní kvítko přeměnit v jazyk, jenž by chválil Boha. A přece byl tento projev přízně jen předehrou mnohých, vzácnějších důkazů lásky.

11. Horlivost ve snaze po křesťanské dokonalosti.

V knize Přísloví označuje Duch sv. cestu spravedlivých slovy: „Stezka spravedlivých je jako stkvoucí světlo, jež vychází a roste až do dne dokonalého“. Jako slunce zrána stoupá, v poledne v plném lesku září a temnosti zaplašuje: tak se pozvedá spravedlivý od malých počátků, jež v něm Boží smilování způsobilo, stále k vyšší ctnosti. Podobá se stromu, jenž je s počátku malý a slabého kmene, ponenáhlu zesiluje, roste do výšky, konečně bohatými plody obtížen prostírá větve k radosti všech lidí. To patrně i v životě kajícnice Markety Kortonské, již církev svatá oslavuje jako druhou svatou Maří Magdalenu. Ctnosti její mohutněly jak do výše, tak do hloubky. Drsný začátek ustoupil ponenáhlu půvabu ctnosti, jež v ní vzplála jako oheň, Božským Spasitelem s nebe přinesený. Plameny této očišťující a zjasňující lásky ve svatých duších jsou zároveň i světlou stopou, již srdce lidská přitahují a povzbuzují, aby chválila Otce v nebesích.

V Marketě mizel ponenáhlu starý člověk a nový vzrůstal až k plnosti obrazu Kristova. Žasneme, že Bůh takovou přednost a k tomu ještě náhle udělil duši, jež nedávno cestu nepravosti zanechala a kromě vědomého bludařství se všech hříchů dopustila. Nezapomínejme však, že stojíme před Bohem, jenž se

řídí jen jediným zákonem — láskou — na jejíchž křídlech jím vyvolená nevěsta cestou ctnosti a oběti více letěla než kráčela — před Bohem, jenž Šavla, zuřivého pronásledovatele církve rázem v Pavla proměnil. Konečně pamatujme, že vyhlédne-li si Ježíš pro svou církev nástroj, který má vykonati velké věci, připraví a ověří jej mimořádným způsobem. Jednal tak i v tomto případě.

Vyvolilť k provedení velkých svých záměrů prostou, sobě oddanou duši, aby zahanbil lidskou moudrost; slabé ustanovil, aby silné svrhl. Naše Marketa, božskými milostmi vyzbrojená, měla hájiti svobody církve proti přehmatům moci světské a pracovati o mravním obrození své otciny. Činila to především prosbami a slzami, a Bůh, jenž i nejtišší hlas orla v horách slyší, nepřeslechl vroucích prosb své služebnice. Ona zprostředkovala mír mezi obyvateli Kortony a Arezza, urovnala roztržku mezi německým císařem Bedřichem II. a sicilským králem pro nadvládu nad Toskanou, Ankonou a Romagnou. Pro toto byť i skryté působení v důležitých otázkách se jí dostalo čestného názvu „anděl míru“

Avšak uznání ji pobádalo k hlubšímu ještě pokořování. Všechnu čest vracela Bohu, původci dobra. V tom je rozdíl mezi světci a dítkami tohoto světa. Světci touží stále výš a výše a neustávají, stupeň od stupně kráčejí po příkré cestě modlitby a evangelických rad a přesto zaznívá v nitru jejich ustavičně

tajemný hlas: „Ku předu! Ještě více čistoty, spravedlnosti, ještě více obětovnosti!“ A tak neustávají, až při smrti dostoupí vrcholu. Teprve tehdy je naplněna jejich touha po vyšším. (Sv. Bernard.)

12. Touha po utrpení. Útěchy.

Marketa se tak hluboce pohřžovala v rozjímání o utrpení Páně a takovou soustrast cítila s panenskou Matkou Ježíšovou, že i nejtěžší a nejobtížnější kříže se jí zdály lehkými a sladkými. V nadšení své lásky říkala často Božskému Spasiteli: „Z lásky k Tobě, jenž jsi tolik muk pro mne snesl, prosím o všechny způsoby utrpení a jsem hotova pro Tebe, můj Miláčku, i zemřít. Byť mé muky při tom byly nad mé síly, nic bych jich nevážila vědouc, že jsou Tobě příjemné. Kéž by se Ti líbila tato touha srdce mého!“

Když rozličným křížováním těla a jeho žádostí, dobrovolným ujímáním si spánku a potravy přibylo jí značně slabosti a muk duševních, když pokušení vnitřní i zevnitřní jako husté, černé mraky ji obklopovala, takže si ani rady ani pomoci nevěděla, tu jí přispěl Bůh ku pomoci, ba oblažoval ji svou zvláštní přítomností. O citech ve chvílích takových vyjadřuje se láskou zanícená světice: „Tak veliká a všechnu sladkost převyšující je tato radost, že bych se ochotně podvolila všem mukám a nebála bych se žádného pokušení.

Tvoje útěšná přítomnost, můj Spasiteli, proměňuje všecku hořkost v tak velikou sladkost, že bych se i na smrt mučednickou pro Tebe vydala.“

Nedivme se proto, že všechny křivdy a urážky klidně přijímala a trpělivě snášela, ano i vzpomínku na bezprávi jí učiněná z mysli zapuzovala. Musila-li se někdy v takových případech vyjádřiti, činila tak jen, aby dobře míněným slovem pravdy hájila, na zlo a zkázu nepravosti poukázala a duším cestu ctnosti naznačila.

K tomu, co od lidí vytrpěla, druží se i pokušení od knížete temnosti. Vida, že i duchovní vůdcové její jsou v pochybnostech, zda její útěchy a rozmluvy s Bohem nejsou předstíráním nebo výmyslem, aby na sebe upozornila a podiv vzbudila, dodal si myslí a namlouval jí: „Mužové Písma a Duchem sv. osvícení pochybují vážně o tvém životě, tvých zjeveních a útěchách.“ Marketa, jež častěji takovými pokušeními byla trápena, obrátila se s pláčem na svého Pána a Vykupitele. „Ó můj Ježíši“, volala, „ty, jehož jediného následovati žádám, jehož jedině miluji, pro nějž svého hříchy poskvrněného těla nešetřím a vším, co pod nebem jest, pohrdám, pomoz mi! Jsem sklíčena se všech stran. Musím bojovati proti neviditelným nepřátelům, kteří na mne dorážejí, ba i duchovní vůdcové, které jsi mi dal, lekají mne svými pochybnostmi.“

V této malomyslnosti zaslechla hlas svého

Boha: „Nediv se, když se lidé o tobě rozličně vyjadřují; vždyť i ve mne, jednorozeného Syna Božího, někteří uvěřili, jiní o mně pochybovali.“ Tímto ujištěním se Marketa velmi potěšila, posílila a opět vzmužila, aby dále snášela hořkosti a kříže.

Poněvadž Bohem vyvolená a milostmi obdařená duše ta ničeho nehledala a nechtěla než Ježíše, nebylo pro ni na zemi těžšího utrpení, než když ji Pán časem zbavil svých útěch a přenechal ji jako loď bez vesel tělesným slabostem, nemocem, pokušením a bojům. Avšak i v takových dobách vítězila důvěrnou modlitbou. Na pokorné její prosby znova pomohl Ježíš a poučil ji, jak si má vážit takových navštívení, jež jsou nutna pro věčnou spásu všem následovníkům Kristovým.

Když na svátek sv. Kateřiny po sv. přijímání byla znepokojena vzpomínkou na minulý život, promluvil k ní Pán a Spasitel: „Budeš v nebi mezi serafíny, tam, kde jsou panny hořící láskou.“

Marketa odpověděla: „Pane můj, jak to možno, když jsem se tak snížila svými hříchy?“ A nyní slyšela slova plná útěchy: „Tvoje mnohá utrpení tě očistila od nepravostí a tvoje zkroušenost tě postavila na roveň pannám.“

13. Zakladatelka Chudých sester.

Marketa se až dosud pilně cvičila v milostiplném obcování s Bohem a horlivě pracovala

V domě milosrdenství.

o posvěcení své duše. Avšak pravá, vše objímající láska má svatý zájem i o spolubližní. Právě tak jako Otec a vzor její, sv. František při nejprísnějším plnění svého hesla „Bůh můj a mé všecko“ i záchranu jiných měl na zřeteli: tak i Marketa nechtěla a nesměla se ani v samotě odloučiti od styku s bližními. Se živou účastí patřila na své krajany, stížené tak mnohými ranami tělesnými a krvácející zároveň z nespočetných ran duše. Většina lidstva zabředla tehdy ve smýšlení pozemské a ve smyslnost, vězela ve hříchu a nepravostech, jež jako ošklivý závoj zastíraly krásu církve.

Kajícnici kortonskou vyvolilo Boží milosrdenství, aby léčila tyto rány. Brzy nato, když byla oblečena v roucho třetího řádu, zahořela mateřskou něhou ke všem trpícím. V nadšené horlivosti se ujímala neduživých starců a stařen, sirotků a opuštěných nemocných a byla by nejraději sama bědy jejich na sebe vzala.

Uminila si, že vystaví pro ně útulek před svým obydlím. Duchovním vůdcem svým, P. Bevegnařim povzbuzena, dala se do práce nepochybujíc, že jí svatá horlivost lásky uhradí potřebná vydání. Starosta města, Hugo Consuli, schválil její úmysl a slíbil jej podporovati vším vlivem svého úřadu. Zároveň darovala jistá paní Marketě dům a tak vznikl hospic, jenž dostal krásné jméno „dům milosrdenství“.

Příklad ctností a velké obětovnosti Markeytiny nadchl i mnohé jiné duše. Již prvního

roku po otevření Domu milosrdenství se k ní přidružilo několik žen a prosily, aby mohly pod jejím vedením Kristu v osobě chudých sloužiti. Marketa je sdružila v kongregaci s pravidly třetího řádu sv. Františka bez klausury, sepsala pro ně moudré pokyny, které svědčily, že dovedla spojovati s vroucí zbožností jasný, praktický smysl. Biskup arezský, Vilém Ubertini, potvrdil pravidla ta a kongregace terciárek nazvána Chudé sestry.

Tyto sestry tvořily jednu rodinu. Táž obětovnost a snaha připodobniti se ideálu zakladatelčině je spojovala. Právem poznamenává životopisec její, že takové požehnané zařízení je znamením lásky řízené moudrostí. Královna milosrdenství je tu patronkou, blaho všech cílem a nezištnost prostředkem, aby byl svět poset stánky křesťanské charity. Že týž duch, jenž zvlášť na počátku zřízení třetího řádu sv. Františka tak blahodárně působil, jest i za našich časů velmi nutný, zdůraznil náměstek Kristův, papež Lev XIII. v encyklice „Auspicato“, jíž upravuje třetí řád a v níž praví: „František představil stárnoucímu světu křesťanský ideál, nadchl lidstvo k následování Ježíše Krista, k milování církve a k plnění křesťanských povinností. Způsobil v Evropě rozkvět domácího pokoje, čistotu mravů, úctu k cizímu majetku — nejlepší to základy lidské společnosti a civilisace. Nechť tedy den ode dne novými silami vzrůstá to posvátné družstvo, od něhož mimo jiné lze se nadíti žá-

doucího ovoce, aby totiž lidé byli opravdu přivedeni k volnosti, bratrství a rovnosti práva, ne jak tomu rozumějí nepřátelé Kristovi, nýbrž jak zjednal tato dobra lidskému pokolení Božský Spasitel a jak svatý František jich byl pilen. Svoboda spočívá v tom, že nesloužíme ani satanu ani vášním — nejhorším to vládcům; bratrství, mající původ v Bohu, nás všech Stvořiteli a Otci, rovnost, jež má základ ve spravedlnosti a lásce, neruší veškerých rozdílů mezi lidmi, nýbrž z různosti způsobu života, úřadu a snah vyvozují onen podivuhodný soulad a souzvuk, který již přirozeně patří k důstojnosti a prospěchu lidské společnosti.“

14. **Mateřská něha Marketina při volbě synova povolání.**

Ačkoli řízení kongregace Chudých sester žádalo plné pozornosti a velikých námah, přece Marketa pečovala s mateřskou něhou a láskou o svého syna, byť i pohled naň v ní budil trpké vzpomínky.

Vychovávala jej v bázni a lásce Boží přísně a dobrotivě zároveň. Teprve když všem obyvatelům hospice připravila a rozdala pokrmy, starala se o jeho oběd. Toto jednání ospravedlňovala slovy: „V mém synu je má krev, v trpících a nemocných nemá však tělesnost místa, nýbrž jen duch a víra.“ Dobré, nábožné vychování chránilo syna, dospělého v jinocha,

i na vysoké škole v Arezzu. Zachovalť si uprostřed nevázanosti, mezi studujícími obecné, skromnost a neúhonnost mravů.

Když dospěl, měla Marketa jen jednu starost — aby se rozhodl pro povolání Bohem mu určené a neminul se s věčnou spásou. Ve vroucích modlitbách doporučela tuto důležitou záležitost Pánu a Řediteli všech osudů a brzy jí syn k veliké radosti sdělil, že se stane knězem v řádu Menších bratří.

Potěšena touto zprávou do hloubi srdce, zdůrazňovala mu vznešenost takového povolání a připravovala tiše mateřskou lásku na oběť, již od ní žádalo. Krátce nato vstoupil syn do řádu sv. Františka a byl poslán do noviciátu v Arezzu. Aby ho povzbudila k statečnému boji proti tělu, světu a ďáblu, kteří klamnými představami tolik pokušení na drsné cestě řeholního života připravují, zaslala mu krásný list, v němž píše: „Mé dítě, Bohem požehnané ve svém povolání, bojuj a dbej napomenutí své matky a pak tě budu ještě více milovati. Především tě zapřisahám, pěstuj pokoru ve svém srdci, miluj bez rozdílu všechny spolubratry a cti v představených důstojenství, jímž jsou pověřeni. Buď vděčný Bohu a skromný k bližnímu. Varuj se neúčinných zábav se světáky, jak ti to pravidla nařizují. Modli se horlivě a buď stále na stráži proti úkladům satanovým. Zjevuj zpovědníku stav svědomí, neboť nemocný nemůže býti uzdraven, neukáže-li svých ran. Taž se uctivě o radu

zkušených mužů a dávej jí přednost před vlastním úsudkem. Modli se přesně a sebraně Officium naší svatou církví předeepsané. Požádej některého bratra, aby tě upozorňoval na tvé chyby a rád je uznávej. Ve všech zkouškách patři na kříž, poslouchej ochotně představených, buď bedlivý a přísný na své řeči. Zkoumej své myšlenky před Bohem a v jednání se vystříhej všeho, co by se mu nelíbilo. Konečně bdi nad smyslnými náklonostmi a ptej se alespoň jednou za den, zda žiješ v přítomnosti Boží. Čítej znova a znova tento list a následuj rad v něm uvedených věrně až do posledního dechu.“

O dalších osudech synových a kněžské jeho působnosti nezmiňuje se životopis Markety, jež jsouc nyní prosta všech starostí rodinných, věnovala se výhradně sirotkům, nemocným a neduživcům v hospici. Ale ani to nezůstalo jediným jejím životním povoláním. Bůh jí vytkl ještě vyšší, plodnější a vlivnější úlohu.

15. Apoštolát horlivosti o čest Boží a spásu duší.

Od té doby, co Syn Boží z lásky k duším i lidskou přirozenost na sebe vzal a z lásky k nim se zničil, od doby, kdy slavně prohlásil, že celý svět je proti nim bezcenným smetím, že je vždy v nebi veliká radost nad obrácením hříšníka, od té doby je svět bo-

hatší o ctnost dříve neznámou: horlivost o spásu duší. Záležíť pak ctnost ta ve vroucí touze co nejvíce duší Kristu a nebi získati.

Horlivost o spásu duší je ctností po výtce křesťanskou; u katolíků pak se s ní setkáváme v míře zvláště značné. Tu musí býti každý horlivý o spásu duší, kněz i laik, boháč i žebrák u vrat chrámových. Kněz uštedřuje slovo Boží a milosti, laik dává ochotně i z těžkého měšce i z nepatrných úspor na podporu misionářů, na kostely, školy, dobročinné ústavy, a všichni rozdávají horlivě modlitbu — prosí za obrácení hříšníků — za rozšíření království Božího na zemi. Že světci a světice touto ctností zvláště vynikali, je samozřejmo.

I Marketa horlila pro čest Boží a spásu duší. Planouc touhou, aby co nejvíce duší nebeskému Otci svému získala, užívala k tomu věrně všech přirozených i nadpřirozených darů, jež jí Pán udělil.

S jeho pomocí konala zázraky a předpovídala budoucí věci. Uvedeme zde alespoň jeden, snad první, jenž se stal v Kortoně. V jisté rodině zemřelo dítě. Muž činil pro to manželce tak trpké výčitky, že si umínila z města utéci. Tu náhle vzpomněla na zbožnou terciářku a plna důvěry jí poručila život dítěte. Marketa těšila zarmoucenou matku, aby se jen vrátila, že je dítě zdrávo. A skutečně je našla doma zdravé a veselé. I vypravovala o tom radostně všem chválíc Boha, že takovou moc udělil pokorné své služebnici.

Mnohá dobrodiní prokázala Marketa lidem tím, že uměla čísti v duších, že prohlédala i nejtajnější záhyby lidských srdcí. Kde jen mohla, poučovala, kárala, v pochybnostech radila a ty, kdož spěli k dokonalosti, nabádala, aby Boha čistotou srdce a silou vůle i mrtvením horlivě ctili. Kněží i lid, prostí i vznešení přicházeli se všech stran, aby tuto svatou duši spatřili, u ní rady došli, nebo jejím zprostředkováním nový život započali. Zpovědník její stěží vyzpovídal všecky kajícíníky, jež k němu posílala. Skutečně nemohl nikdo bez hlubokého dojetí vstoupiti do nebeského ovzduší její cely. Současné dějiny svědčí, že v Kortoně za času Marketiných vítězilo svědomí nad náruživostí, že křesťanská čistota a prostota nabývaly opět vážnosti a rozepře utichaly.

V postě roku 1288 ukázal Božský Spasitel Markelě vedle duší, jež k němu přivedla, všechnu ohavnost a nepravost na zemi již spáchané, zkaženost křesťanů, rozepře knížat, hříchy mládeže a jako následky těchto špatností zbořené oltáře a svatá místa vydaná moslemínům. V okamžiku tom se Marketa rozhodla, že se nabídne Pánu za smírnou oběť a vezme na sebe ochotně všecky zkoušky, jež jí seslati ráčí.

Několik dní na to spatřila po sv. přijímání zářící kříž, rozprostírající se nad ní. Rozepiala ruce, nebyly však naň připevněny. Zároveň se jí ukázal Božský Spasitel s probodenými údy

a trnovou korunou a pravil k ní: „Přeješ-li si tak vroucně trpěti, budeš se mnou umučena, ale ne tvé tělo, nýbrž srdce tvé bude ukřižováno. Duše tvá se musí očistiti jako zlato v ohni útrap.“

A pak jí poručil, aby se odebrala do jeskyně nedaleko města a tam žila jako poustevnice. Když služebnice Boží sdělila svým společnícům a dobrodincům, Menším bratřím, příkaz Páně, bránili jí poukazující, že jí nelze v hospici postrádati. Také se obávali, že se jim nedostane tělesné její schránky, zemře-li v jeskyni. Ale Marketa se nedala zdržeti. I ona se sice těžko loučila s kostelem sv. Františka, kde prožila tolik hodin plných milosti, těžce odcházela z milé cely své a z Domu milosrdenství, neboť i srdce světců cítí lidsky, ale všechnu bolest rozloučení oslazovala vznešená vůle Boží; jí jsouc velkomyslně poslušna usídlila se 1. května 1288 s jednou průvodkyní, již potřebovala pro slabé zdraví, na místě, které jí Pán ve vidění naznačil. To byla její poslední domovina na této zemi, tam prodlévala a působila 9 let, právě tolik, kolik věnovala neblahým hříšným rozkošem v mládí.

16. Druhá sv. Maří Magdalena.

Již výše jsme se zmínili, že i církve sv. poctila Marketu plným právem názvem shora uvedeným pro velkou podobnost jejího života

s uvedenou světicí. Obě svedeny kráčely cestou hříchu a pak heroického pokání. Pro obě platí Božské ujištění: „Mnoho se jí odpouští, poněvadž mnoho milovala“.

S hlubokým pohnutím četla Marketa po každé v evangeliu sv. Lukáše o výjevu v domě Šimonově. Úcta ke kajícnici z Judeje v těch dobách zvlášť ožila, neboť se našly a za pravé uznány byly její ostatky. Také Marketa zdvojnásobila pobožnost k oblíbené světicí a snažila se horlivě kráčeti v jejích šlépějích. Právě tak jako ona a všechny duše, vedoucí život rozjímavý, rozdělovala den mezi modlitbu a rozjímání o svaté lásce Boží a plnila ve všem dokonale svatou jeho vůli. Nechť mudrci tohoto světa považují život takový za neúčinný, před Bohem má cenu velikou.

Marketa rozšiřovala svůj úřad lásky jako prostřednice mezi nebem a zemí na všechny živé i zemřelé. Nejhorlivěji se modlívala za duše v očistci a za bojující církvev zvláště za sv. Otce, jenž v rozbouřených těch dobách řídil lodičku Petrovu, modlila se za řád sv. Františka, za Kortonu, druhou svoji otčinu, za přátele a nepřátele a nejraději za obrácení hříšníků, bludařů a Saracenů.

Není pochyby, že i samota a kající skutky ji někdy děsily, i v odlehlé jeskyni musila bojovati proti žádostem tělesným, ale všecko bylo provanuto sladkými útěchami, jimiž ji Pán navštěvoval. Tak se jí zjevil 20. července s jašným sborem andělů, v jichž středu byla

Maří Magdalena. Ježíš ukázal na světici a pravil: „Vidíš onu, jíž jsem v domě fariseově odpustil? Tento stkvoucí šat, jenž ji odívá, diamanty, jež zdobí její diadem, sláva, kterou je obklopena, to vše je odměna za její pokání.“

Posílena těmito slovy vzala Marketa znovu ochotně na sebe strádání a rozličné oběti a pracovala horlivě o vlastní spáse i usmíření cizích vin. Rosa jejích modliteb, kajících skutků a umrtvování vnikala do nebe, mírnila hněv Boží a vylévala se pak opět proudy milosti na zemi, podobajíc se kadidlovému zrnku, jež na oheň položeno dýmem ke klenbám chrámu vystupuje a snáší se pak v libovonných oblacích opět na věřící.

Posledních devět let samoty jest nejužitečnější a nejšťastnější dobou pro Marketu. I přes vnitřní bouře žila v dokonalé čistotě srdce, podobajíc se hoře, jejíž vrchol se koupá v proudech světla i tehdy, když po úbočích hrom burácí. O ní mohl říci božský Spasitel jako kdysi o Maří Magdaleně: „Vyvolila stránku nejlepší, která nebude odňata od ní.“ Tato nejlepší stránka je rozjímání spojené s modlitbou, obětmi a slzami, neboť působí nejvroucnější spojení duše s Bohem a dává jí světlo a sílu, aby podél všech propastí kráčela bezpečně, bez úrazu k nebeské vlasti.

Marketa vedla i uprostřed tohoto vyhnanství život čisté lásky. Obcuje-li duše ráda s Bohem a oddá-li se úplně působení jeho milosti, dá

se jí občas i Nejvyšší zcela zvláštním, mimořádným způsobem, důvěrně s ní rozmlouvaje, při čemž duše nazíráním naslouchá. Tak tomu bylo, a to velmi často, u zbožné kajicnice kortonské.

17. Význačná ctnost Marketina — kající láska.

Italský malíř Peter Berretino, současník svě-
tice, namaloval Marketu, vyznačiv při tom velmi
správně v jejím obličejí výraz pokání. Marketa
klečí před zázračným krucifixem v hnědém
hrubém oděvu sv. Františka, jest přepásána
cingulem, vlastně provazem, na hlavě má bílý
závoj, který jí dává vzezření řeholnice a v rukou
drží růženec. Je bledá, vyhublá, stopy dvaceti-
letého boje a utrpení se zračí v celé její by-
tosti. Rty pozbyly tichého úsměvu, jenž jí do-
dával zvláštního půvabu v mládí, avšak tvář
plane nadzemskou krásou vítězné milosti —
odznakem to veliké duše.

A velkou duší je Marketa v nejplnějším
slova smyslu. Co však ji činí tak velkou, jsou
méně zjevení a vidění, jimiž ji Pán obdařil —
velikost její jest v nejvnitřnější svatyni srdce,
v dokonalé přesnosti, s kterou odpovídala
propůjčeným milostem a vůli Boží. Avšak
význačnou ctností Marketinou je kající láska.

Není těžko dokázati, že láska byla vzpruhou
všeho jejího konání. Toužilaf Marketa stále
po Bohu — předmětu své lásky. Za ním krá-

čela, ať se jí jevil světlem víry v jakékoli podobě. Ničeho nehledala než jeho cti a vším úsilím mu zjednávala ctitele; všecko pozemské jí bylo ničím, toužila jen po nebi. Milovala Boha láskou plnou důvěry, pějíc se žal-mistou: „Bůh mne vede a nic se mi nedostáváti nebude, na místě pastvy, tu jest mne usadil.“ Láska její byla nezištná, neboť když se jí božský Spasitel na konci života tázal: „Dcero má, čeho si přeješ?“, odpověděla ihned tak, jako brzy po svém obrácení: „Přeji si jen jediného, Pane: Tebe milovati a tobě stále věrně sloužiti.“ Taková láska se líbila Pánu a on sám sdělil Marketě, že ze všech souvěkých žen žádná mu není tak milá jako ona. A přece žila v té době sv. Kunhuta, bl. Anežka Česká, Jolanda. Marketa měla přednost právě pro svou velikou lásku.

Nejvyšším výrazem lásky není jednati, nýbrž pro milovanou bytost trpěti; proto i Marketa toužila po kříži. Její láska byla silnější než bolest, kterou jí připravoval, a proto lehce nesla břímě, jež jí ukládal. Jen toho litovala, že neučinila ještě nic pro Ježíše, jak se v pokoře své domnívala. Ale Pán ji potěšil řka: „Nejsi hotova pro mne umřítí, není tvou nejvyšší slastí boj proti smyslnosti z lásky ke mně, nezachováš chudobu pro toho, jenž z lásky k tobě chudým se stal, neunikáš světu, abys co nejúžejí byla spojena se mnou? Kde jsou muka, abys jich ráda nesnesla pro svého Boha?“

„To je pravda, Pane“, odpověděla pokorná kajícnice, „ale žiji v tak veliké bázni, abych tě neurazila, že nejsem schopna pravé lásky“. A Pán k ní pravil „Tato bázeň jest spasi-
telná, ona urychlí tvé úplné očištění. Trp jen pokorně a splním své zaslíbení“

Uvedeme rys, jenž ukazuje světici jasněji než všecko doposud řečené. Marketa je horlivá, ale někdy přece klopýtne, ba i klesne, opět se však pozvedá. — Jednoho dne přijala ve své cele hříšníka, jehož poklesky jí Bůh odhalil. Přísně ho kárala a když shledala v jeho duši odpor k milosti Boží, poslala ho pryč. Potom buď z náhle procitlé marnivosti nebo z chuti pohovořiti si vyprávěla o tom napolo důvěrně jedné ze svých společnic. Ale sotva skončila, uvědomila si chybu a hořce ji oplakávala. Veliká touha dostiučiniti Boží spravedlnosti je zvláštním tajemstvím její lásky. S železnou přísností trestala své smysly, oblékala se v pytlovinu a spávala na roští. Tak prožila 23 léta svého života.

Ačkoli jí Bůh všecky hříchy odpustil, ona si nikdy neodpustila, že tak dobrého Boha urážela. Spatřovala přímo štěstí v tom, že mu mohla podávati v oběť své údy mrtvením a srdce skutky lásky k bližnímu.

Že Marketa skutečně milovala kříž, patrně s každé stránky jejího životopisu. Ještě jasněji to poznáváme z vidění, v němž jí Božský Spasitel přirovnává k milovníkům kříže před ní žijícím. Když jí blahopřál, že si zvolila za

životní úděl pohrdání a trnovou korunu, pokračoval: „Je-li sv. František prvním světlem serafického řádu, sv. Klára druhým, ty budeš třetím“. Chtěl těmito slovy říci: Sv. František jest apoštolem horlivosti, sv. Klára panenské lásky a ty vzorem lásky kající.

Krátce před smrtí jí ukázal drahými kameny zářící trůn, jež v kůru serafínů zaujme. Ačkoli náleží do řad kajících duší, jmenuje ji lilíí polní a praví jí, že zaujme místo mezi svatou Maří Magdalenou a sv. Kateřinou Alexandrijskou a že bude míti přednost panen: následovati Beránka kamkoli jde.

To byla odměna kající lásky Marketiny, a láska, královna všech ctností, je měřítkem dokonalosti, slávy a vznešenosti světců a světic v nebesích.

18. Ohnisko božské lásky — Eucharistie.

Čemu se u Markety nejvíce podivujeme, jsou přímo nápadně si odporující oddíly v jejím životě mládí plné zemských požitků a doba druhá, v níž se její srdce po úsilné práci zastkvívá čistotou, která nadšeně závodí s vroucí láskou k Bohu, podivuhodnou silou charakteru a odevzdaností do vůle Boží. Kde čerpala velkou svou sílu, horoucí svou lásku? Ve svatém přijímání. Když se jednoho dne opět před zázračným krucifixem modlila a k sv. přijímání připravovala, zvolala náhle

v nadšeném hnutí lásky : „Spěchejme k ohnisku božské lásky!“ Nejsme na rozpacích, co tím myslila. Ano, myslila svatostánek, onen duchovní ráj, jehož předobrazem byl ráj pozemský, onen strom života, jehož plody uzdravují duše, onu palmu, jejíž ovoce je předchutí země zaslíbené. Odtud řídí Spasitel osudy národů a v tom, jež křest oděl rouchem milosti, zažehá ctnosti, kterých pohané neznali : andělskou čistotu panen, apoštolskou horlivost a zmužilost mučedníků. Marnotratný syn kleká tu vedle čisté panny a nabývá síly, aby odolal lákání světa a pokušení těla. Jak pravdiva jsou slova Marketina : „Pojďte, pospěšte k ohnisku božské lásky!“

Ona příkladem předchází. Od svého vstoupení do třetího řádu denně přijímala. S největší pílí se připravovala k posvátné té hostině již od půlnoci. O šesté hodině odcházela do chrámu a v modlitbách tři hodiny toužebně pohlížela ke svatostánku, který ještě uzavíral Krále nebes i země. Bez závoje, s provazem na krku, se slzami v očích klekávala u posvátného stolu a sytila se pokrmem vyvolených.

Po svatém přijímání bývala často v extasi a dlouho, dlouho se klaněla Bohu lásky. Celý den se těšivala s nebeským Hostem svým, líbezná přítomnost jeho zářila ze všech jejích řečí se společnicemi, jakož i z radostné ochoty, s jakou sloužila všem ubožákům v hospici.

K svatostánku spěchávala jako žíznící jelen k čistému prameni, jako lakomec k svému pokladu, jako rozkošník k požitkům. Činila to s tak mocnou touhou, že se nad tím jednoho dne znepokojila. I tázala se božského Spasitele, zda ho tím, neuráží. On jí však odvětil: „Naopak, je mi to velmi milé“.

V okamžiku svátostného spojení naplňoval Pán Marketu nejsladšími rozkošemi, uděloval jí nejdrahocennější dary a zasvěcoval ji v nejhlubší tajemství. „Při každém přijímání“, počoval ji sám, „přibývá ti milosti světla a síly. Eucharistie jest hlavním pramenem tvého pokroku ve ctnostech“

Marketa byla tak pevně přesvědčena o účincích svatého přijímání, že se vyjádřila: „Nedivím se mučedníkům za prvních dob křesťanských, že radostně, s úsměvem na rtech pospíchali smrti vstříc. Ačkoli jsem tak slabá v dobrém, přece pociťuji při myšlence na rajské rozkoše takovou sílu, že bych pro ně všechny, všechny tresty trpěla. Jsem přesvědčena, že v síle, jakou při sv. přijímání čerpám, bych kráčela s radostí i přes lesknoucí se dýky, nebo po řeřavém uhlí, ano byla bych ochotna, kdyby možno bylo, tisíckrát pro svého Boha zemřít“.

Kéž i nám je svaté přijímání pravým nebeským chlebem v pozemském vyhnanství, zdrojem milostí, ohniskem ctností a tajemnou vzpruhou k nejvznešenějším obětem. Jestliž Eucharistie posledním, nejvyšším výronem

lásky srdce Božího, nebem na zemi a jistou zárukou slavného zmrtvýchvstání,

19. Poslední dny a smrt Marketina. Slavný pohřeb.

Duší milostmi hojně obdařené kajícnice prochvívala stále mocnější touha, aby se zbavila pozemských svazků a směla věčně patřiti na svého Boha. Při tom s radostí snášela trapné nervové bolesti i reumatismem způsobené ochrnutí a chtěla vše trpěti tak dlouho, dokud se Pánu bude líbiti. Vědělať z vnuknutí Božího, že nezemře, dokud se P. Beveg-nati, její zpovědník, nevrátí z provinciální kapitoly. Bůh dopřál tomuto svědomitému vůdci duší radosti, aby spatřil ještě jednou tu, nad jejímž obrácením bděl a z jejíchž pokroků ve svatosti se tolik těšival. Směl státi u ní v těžkých hodinách smrti. Anděl strážný přinesl Marketě 3. ledna 1297 na rozkaz Boží toužebně očekávané poselství, že konec jejího vyhnanství se blíží, ano jmenoval jí den smrti — 22. únor — a ujistil ji, že čestné místo v nebi je pro ni přichystáno. Ale zmínka o čestném místě polekala tuto pokornou duši; obávalať se, že to snad úklad ďábelský. Ale božský Spasitel sám ji zbavil úzkosti. Ukázav se jí pravil: „Věz, dcero má, že všecka předpovědění tvého anděla strážného se vyplní. Panna Maria, tvůj serafický otec František, Maří Magdalena a celý ne-

beský dvůr mne prosili, abych urychlil tvůj vstup do ráje a já je vyslyšel“. Jásajíc zvolala Marketa: Díky, Pane můj! Čím méně si zasloužím tvých dobrodiní, tím větší právo máš na mou vděčnost. Kéž bych zemřela tu hodinu a tak, jak se ti líbí. Jen to si vymíňuji, abych zemřela z lásky k tobě, jako ty jsi zemřel z lásky ke mně“

A pak zapěla píseň osvobození ze žaláře těla: „Nyní propouštíš, Pane, služebnici svou v pokoji, nebo viděly oči mé spasení tvé!“ Poněvadž ďábel znovu podnikl mocný útok proti ní, slíbil jí P. Bevegnati, že jí bude denně přinášeti Nejsv. Svátost. Sedmáct dní byla svatá Hostie jedinou potravou umírající. Jako lampa než shasne, ještě jednou jasně zaplane, tak byl i duch Marketin v posledních dnech ještě jasnější než dříve a řeči její měly vpravdě božskou pečeť. Proto přicházeli Menší bratři, terciárky a jiní zbožní lidé z Kortony k jejímu smrtelnému lůžku. Pro každého měla srdečné slovo, děkovala svým dobrodincům, nabádala duchovní i světské hodnostáře ke svornosti, již zajistí blaho obci, a všecky těšila slovy: „Cesta spásy je lehká, stačí milovati.“

Mroucím hlasem prosívala svého zpovědníka: „Otče, otevřete mi poklady sv. Písma; mluďte mi o Bohu, o Ježíši. Písmo sv. je světlem mého ducha, silou mé vůle, je libozvukem uším, občerstvením srdce, pro ně zapomínám tělesných bolestí“

Smrt sv. Markety.

V předvečer smrti přijala svátosti umírajících, rozloučila se dojemně s Menšími bratřími a sestrami třetího řádu, prosila, aby jí odpustili pohoršení mládí i celého života a povzbuzovala všechny, aby s ní velebili Boží milosrdenství, jež se na ní zjevilo. Časně ráno 22. února odevzdala očištěnou duši svou do rukou Stvořitelových. Dosáhla věku 50ti let. Téměř polovici života ztrávila ve skutečích kající lásky.

V okamžiku smrti spatřil jeden ctihodný služebník Boží v Kastellu, kterak se její duše vznáší v podobě ohnivé koule k nebi, jsouc provázena dušemi, které svou přímlovou vysvobodila z očištěnce. Pozdravil ji jako novou Maří Nagdalenu — titulem, jež hlas lidu potvrdil a církevní vrchnost schválila.

Zpráva o smrti Marketině vzbudila v Kortoně veliké vzrušení. Vznešení i prostí pospíchali, aby uctili tělesnou její schránku. Ležela na marách oděna rouchem třetího řádu. Ušlechtilá duše zanechala stopy své krásy i v chladné mrtvole: obličej se stkvěl mladistvou svěžestí, blažený usměv spočíval na rtech. Líbezná vůně, již dýchali všichni přítomní, byla vítána s jásotem jako důkaz svatosti zesnulé. Jedni vypravovali o zázracích, jiní o hrdinských kajících skutečích Marketiných, jiní sdělovali, jak jim zjevila nejhlubší tajemství jejich srdce — bylo to skoro jako svatořečení. Městská rada se jednohlasně ustanovila na tom, že Marketě — andělu pokoje, matce sirotků, té,

která se pokládala za nejposlednější a nejnehodnější dceru kortonskou, prokáže po smrti čest — pokud možno — největší. Tělo její balsamovali a oblékli v purpur a drahocenné látky. Pohřeb byl odložen, neboť věřící, považující pozemskou její schránku za vzácnou relikvii, chtěli užítí ještě déle rajske její vůně.

Konečně byla za účasti četných duchovních, starosty, předních měšťanů a ohromného zastupu lidstva převezena do kostela sv. Blažeje. Průvod ten byl vlastně vítězoslavným triumfem — nikde nebylo ani stopy po smutku pohřbením. V chrámu ji vložili do železné rakve, kterou umístili ve zdi a soudně zapečetili. Kostelík sv. Blažeje — dříve osamocený — byl nyní hojně navštěvován a Marketa vzývána jako světice mnohem dříve, než ji apoštolská Stolica povýšila na oltář.

20. Úcta k Marketě a její svatořečení. Chrám sv. Markety.

Kortona se stala poutním místem a Marketa vzývána jako ochránkyně města a pomocnice v nejrůznějších bédách. Za krátký čas byly stěny kostela přeplněny votivními dary, důkazy zázračné pomoci, kterou Marketa na svém hrobě udělovala. I umínili si měšťané, že vystaví svaté kajícnici důstojný chrám. Již v roce její blažené smrti, 1279, položen byl k němu základ a nejpřednější umělci povoláni, aby jej i s kostelíkem sv. Blažeje co

nejdůstojněji vyzdobili. Biskupové arezský a chiuský vyličili nadšeně v okružních listech ctnosti a zázraky Marketiny a doporučeli vřele pouti do Kortony.

Služby Boží u sv. Blažeje konaly nejprve světští kněží, pak pět let olivetáni, a když se dobrovolně svého místa vzdali, nabídl magistrát, pamětliv rozličných vztahů Marketiných k synům sv. Františka, kostelík ten Menším bratřím. Tak se vyplnila předpověď Marketina, že tento řád, poskytnuv ochrany duši její, bude opatrovati i tělesné její pozůstatky.

Františkáni se tam usadili r. 1392, oživili opět dřívější pouti a pracovali neúnavně, aby úcta k Marketě vzrůstala. Roku 1515 klečel papež Lev X. před tělesnou její schránkou a dýchal nebeskou, z rakve se šířící vůni. Roku 1642 vřadila městská rada kortonská Marketu úředně mezi patrony města a 22. únor se stal národním svátkem. R. 1636 byla dokončena stavba nového nádherného chrámu, jenž zasvěcen Marketě kortonské a v neděli po nanebevstoupení Páně byly do něho přeneseny s velkou poctou její ostatky. Slavný Pietro Bernini zhotovil pro ně křišťálovou schránku, skrze niž možno spatřiti obličej světice.

Toužebně očekávali františkáni a všecken lid kortonský den, kdy nejvyšší hlava církve vřadí již po staletí uctívanou kajícnici do počtu svatých. Konečně počátkem 16. století potvrdil papež Lev X. její svátek pro diecesi kortonskou a dovolil veřejné uctívání jejích ostatků.

Papež Urban VIII. rozšířil tuto výsadu na celý řád sv. Františka, Klement IX. vřadil Marketu do římského seznamu svatých a papež Benedikt XIII. ji prohlásil 16. května 1728 za svatou. Úmyslně vyvoleny k tomu svátky svatodušní, aby se svatořečení mohlo dít s okázalostí co největší. Chrám sv. Petra tonul v moři světel a četné obrazy ze života světice zdobily širé jeho prostory. V ustanovenou chvíli se objevil papež se skvělým průvodem, v němž zaujímal čestné místo generál františkánů a zástupce města Kortony. Papež přirovnával dojemnými slovy novou světici Marketu k Maří Magdaleně a ustanovil 22. únor za její svátek. Při mši svaté zpíval sbor vybraných zpěváků: „Od okamžiku, kdy milost hlubiny duše její prozářila, oplakávala Marketa ze serafického řádu svoji hříšnost, mnoho jí bylo odpuštěno, poněvadž mnoho milovala.“ A jiný sbor odpovídal: „Jsem u svého Miláčka. On se obrátí! ke mně. Nalezla jsem toho, jehož miluji, a již se ho nespustím.“

Na Aracoeli v Římě, sídle to generála františkánů, byla konána s velikou nádherou týdenní pobožnost k její počtě. Kortona projevila též velmi nadšeně radost nad svatořečením své občanky a patronky. Po tři dni — od 21. do 23. května 1730 — byly obchody a úřady v městě zavřeny, aby se lid mohl nerušeně oddat pobožnosti a radosti. Když se ukázalo, že nový chrám nestačí návalu poutníků, umínilo si město, že jej zvětší. Ná-

klad hradil vroucí ctitel světice, portugalský král Jan V.

Loučíme se s Marketou, již jsme provázeli šťastnými dny dětství do života hříchu a pak jsme se vzdělali jejím 23letým heroickým pokáním. Nemůžeme jí sice následovati k výši nazírání a zázraků, ale nikdo nám nebrání kráčet skromně a pokorně v jejích šlépějích. Učme se od ní spáchané hříchy si oškliviti a je pravou láskou k Bohu usmiřovati; vstupme podle jejího příkladu do třetího řádu, pojistme tak bezpečněji svou spásu a konejme pilně skutky lásky k bližnímu. Máme tytéž zbraně proti pokušením jako Marketa: modlitbu a umrtvování, smíme jako ona přistupovati denně k ohnisku božské lásky, ke zdroji všech ctností — ke svatému přijímání.

Velká svatá kajícnice, děkujeme ti za vznešený a při tom tak útěchyplný příklad, jež nám dáváš. Pros za nás, abychom měli užitek z tvého životopisu, aby milosrdný Bůh dobrotivě shlédl na naše kající skutky a nás připojil ke svým dítkám ve věčné blaženosti.

Rady těm, kdož touží po dokonalosti.

Mnozí křesťané touží po dokonalosti, chtěli by Pánu Bohu sloužiti v řeholi, ale různé nepříznivé okolnosti jim v tom brání. Duše takové mohou si však přece získati v jisté míře tytéž milosti, cvičí-li se naznačeným zde způsobem v chudobě, čistotě a poslušnosti a užívají-li i ostatních prostředků spásy, jež rád skýtá. Jak snadno lze tímto způsobem následovati rozkazu Páně: „Budte dokonalí, jako Otec váš v nebesích dokonalý jest.“

Návodu toho mohou užiti též osoby, jež si přejí poznati, zda mají pravé povolání ke stavu řeholnímu.

Cvičení v evangelické chudobě.

1. Buď spokojena s tím, co ti Bůh dal, nebo dává, netouži po jiném nebo po více.

2. Vystříhej se přepychu v oděvu, stravě a obydlí, nevynášej se v té věci nad svůj stav.

3. Vystříhej se všeho nápadného; čistotnost a ušlechtilá prostota buďtež ve všem nejkrásnější tvou ozdobou.

4. Važ si milostí a duchovních statků — zvláště nebe — více než všech věcí pozemských.

Cvičení v evangelické čistotě.

1. Varuj se nejen každé chyby a stínu hříchu proti této ctnosti, nýbrž straň se pokud možno jakýchkoli nebezpečných příležitostí a světských zábav.

2. Svěř se se svými pokušeními, ať již přicházejí zvenčí či z nitra, svému zpovědníku, a dbej pilně jeho napomenutí a rad.

3. Nedopouštěj se ani nejmenšího hříchu vědomě a s rozvahou, bdi nad sebou, zvláště nad očima, jazykem a myšlenkami, abys i počet polodobrovolných hříchů umenšovala a nabyla tak útlého (ne však úzkostlivého) svědomí.

4. Varuj se změkčilosti, choulostivosti a pohodlnosti (na př. nejez mimo čas, nespí v příliš měkké posteli, chraň svého těla před nepříznivým počasím jen potud, pokud toho zdraví vyžaduje) a zamiluj si kající, přísný život po příkladu všech světců a světic.

5. Kroť, pokud ti možno, přirozené náklonnosti. Slibu čistoty však nečiň bez dovolení zpovědníkova a to jen na určitý čas, asi na rok, ovšem s úmyslem, že jej pak obnovíš.

Cvičení v poslušnosti.

1. Konej svědomitě a přesně všecky své povinnosti v duchu poslušnosti k Bohu a buď spokojena se svým stavem.

2. Plň ochotně a radostně nařízení svých představených i když jsou ti nepříjemná a ruší obvyklý tvůj pořádek.

3. Vol si ráda nízké a obtížné práce z lásky k Pánu Ježíši.

4. Neoddávej se zamilované práci, modlitbě ani jinému duchovnímu cvičení, pokud jsi nevykonala povinností nebo předepsaných modliteb.

5. Pomoz ráda a ochotně každému z lásky k Bohu, byť to i nebylo tvojí povinností.

6. Jsi-li paní svého času, stanov si denní pořádek a odchyl se od něho jen tehdy, když toho vyžaduje nutnost nebo láska.

7. V duchovních záležitostech podrob se ochotně a úplně duchovnímu vůdci.

Rady všeobecné.

1. Nekonej zbytečných návštěv a návštěvy potřebné omez co do počtu i trvání. Zachovávej mlčení, pokud toho poměry tvé a ohled na bližního dovolují. Drž v domě a mimo dům oči na uzdě a vyhýbej se, jak ti možno, příležitostem, jež tě činí roztržitou a připravují tě o sebranost ducha.

2. Zvol si zpovědníka, u něhož bys pravidelně vykonávala sv. zpověď. Nebud' však svéhlavou a nezanedbávej této svátosti, nemůžeš-li právě k němu jíti.

5. Dej se zapsati do třetího řádu sv. Františka nebo vstup do Mariánské družiny nebo do jiného zbožného sdružení a plň svědomitě povinnosti, jež svým členům předpisují.

4. Ke všem lidem, zvláště k těm, s nimiž pracuješ nebo bydlíš, buď přívětivá, hlavo-
volná, shovívavá, mírumilovná. Ublížil-li ti
někdo, odpusť a zapomeň ihned, nezatvrzuj
srdce svého ani proti těm, kteří ti úmyslně
ubližují. Zlé pomluvy splácej mlčením a trpě-
livostí a přenechávej své ospravedlnění Bohu.
Uznáš-li, že je nutno se ospravedlniti, nečiň
tak hned, promluv o tom dříve s Bohem.
Snáseti křivdu není sice lehké, ale pamatuj,
že všude, kde jsou lidé, lidské věci se při-
hází a že vše, i nejtěžší takové zkoušky a
utrpení pominou a se skončí, věčná však
odměna trpělivosti a mírumilovnosti nikdy
konce míti nebude. Pamatuj krásných slov
božského Mistra: „Blahoslavení pokojní, ne-
boť synové Boží slouží budou.“

O duchovních cvičeních.

O rozjímání.

Porad' se o vhodné knize. V nouzi můžeš
použít i biblické dějepřavy (zvláště Nového
zákonu), z níž jsi se ve škole učila a rozjí-
mati denně nejméně čtvrt hodiny. Řiď se při
tom třeba tímto návodem :

1. Vmysli se v přítomnost Boží a pros o
milost, abys dobře rozjímala.

2. Pročti zvolna a pozorně část rozjímání
a snaž se, abys ji pochopila.

3. Obrať přečtené na sebe a vybeř si
z toho poučení.

4. Porovnej svou minulost a svůj dnešní stav s naučením, jež čerpáš právě z rozjímání. Jednala-li jsi správně, děkuj za to Bohu a pros o milost, abys i v budoucnosti tak činila. Shledáš-li však, že se tvůj život odchýlil nebo odchyluje od pravé cesty, pros za odpuštění. Uvažuj o prostředcích, jichž musíš užít, aby ses polepšila a doporučej své předsevzetí často ve vroucí modlitbě Bohu.

5. Pak přejdi, máš-li ještě pokdy, k následujícímu odstavci a počínej si právě tak jako při bodu prvním.

6. Rozjímání ukonči krátkou modlitbou a vzpomeň si na ně i na předsevzetí několikrát za dne.

O zpytování svědomí.

Zpytování svědomí konej velmi horlivě, neboť se ze všech duchovních cvičení nejsnáze zanedbává, ačkoli je nejpotřebnější pro náš duchovní pokrok.

1. Zpytuj se alespoň jednou denně, možno-li, čiň tak dvakrát za den, před obědem nebo po něm a večer. Je to vlastně krátká příprava na sv. zpověď; deset minut i při práci úplně stačí.

2. Zpytuj se, zdali a jak jsi konala povinné modlitby, práce (zda s dobrým úmyslem, trpělivě, svědomitě), jak jsi se chovala k bližním (v myšlenkách, slovech, skutcích). Nezapomeň též na svou hlavní chybu a na cvičení v opačné ctnosti. Uvaž, co bylo příčinou tvého pokles-

nutí a kterého prostředku musíš užít, aby ses oné chyby vystříhala. Uveď si také na mysl, které příležitosti ku pádu se pravděpodobně vyskytnou do příštího zpytování svědomí. V příčině čistoty srdce (v myšlenkách, slovech, skutcích) se zpytuj jen před svatou zpovědí, neradí-li ti zpovědník jinak.

O duchovním čtení.

Kromě životů svatých si opatři buď „Bohumilu“ sv. Františka Saleského, nebo „Duchovní boj“ Scupoliho nebo „Následování Krista“ Tomáše Kempenského. Vracej se k nim stále, važ si jich jako svých duchovních učitelů a následuj toho, co ti radí.

O ústní modlitbě, k níž také všechny kající, odpustkové a řádové modlitby náležejí, netřeba se zmiňovati. Konej sebraně a zbožně modlitby ranní i večerní, před jídlem a po něm, Anděl Páně, jakož i modlitby, k nimž jsi zavázána jako členka bratrstva nebo družiny. Obnovuj často dobrý úmysl a zvykni si obracet se při práci častěji střelnými modlitbami k Bohu. Především si važ mše sv., neboť jest nepřeborným zdrojem milostí.

Nedej se odstrašiti námahami na pozemské této pouti životem, vyzbroj se třemi řeholními ctnostmi, modlitbou a rozjímáním, čítej ráda zbožné knihy, zpytuj svědomí a tak budeš kráčet vpřed na cestě vedoucí do nebeské vlasti.

